

ליאופולד גץ: מעשה העלמה בנוגדל

אחיותיהם של חברי מדושנות עונג כשהן נשענות על כתפיהם של צעירים בדרכם לדיסקוטקים. אטל אחותי שונה מהן תכלית־שינוי ואני מתגאה בכך. היא מבקרת בסמינר סוציולוגי, מרכיבה משקפיים, ומכריזה שפך נאה לה ולאישיותה. בבוז היא מתיחסת לרודפי־בחורות ריקניים וטורחת להיפטר מהם כשמחזורים אחריה. אטל לועגת לי שאני יושב לבדי שעות על שעות ליד חלון חדרי ותולה עיניה בכליון־נפש בעליות־הגג של גורד־השחקים. לדעתה התנהגותי זו היא בלתי־גברית ובלתי־טבעית. אני סבור שהתנהגותי מעידה על גברות.

אין זה לפי טעמה של אחותי לשדכני לחברותיה. פעם, בכל־זאת, כשמהרה לסמינר שלה. השאירה בדירתנו את חברתה מלינה כמו על־מנת שכוחות הטבע ידחפוני לתוך זרועותיה. כשהיתה כבר בדלת פלטה רק את המשפט: "יונסקו הוא דוסטויבסקי של זמננו". אינני יכול לשפוט אם אחותי צודקת, בכל־אופן אמרתה מעידה על רמתה הרוחנית הגבוהה, לא כן?

למלינה שדיים אולי לא יפים אבל מגרים, רחבים במפרץ וביכלתם להקיף בבת־אחת חלק נכבד מן האנושות. מלינה אינה מבזבזת את רגשותיה על כל שוטה. היא מתלהבת ל"איש חזק". קולה עז ונמוך כקול גבר חזק, כאגרופן משקל־כבד שמתניו פלדה. היא רוצה באיש העומד על דעתו, שההמון מציית לו; ברנש אכזרי בעל סנטר רבוע.

אם אחותי מקווה שביני לבין מלינה יכול להידלק גץ, טעות בידה. סנטרי עגלגל והאכזריות היא תועבת־נפשי. אני אוהב חתולים אבל מלינה אומרת בהדגשה: "אני שונאת חתולים".

אני שונא אנשים ששונאים משהו. בחורה ששונאת חתולים יכולה אפילו להיעשות רוצחת. אני משוכנע שהעלמה במגדל אינה מסוגלת לשנוא. קולה ודאי עדין ורך. מלינה חיבקה אותי, את הוותרן. היא עשתה זאת לא דווקא מתוך אהבה לאיש חזק, כי אם גם יש לי כל מיני מגרעות ומעלות הרי "איש חזק" ודאי שאינני. היא עשתה זאת משום שהיינו לבדנו בחדר ושיחתנו נפסקה. לא היה לנו מה להגיד איש לרעהו—ואז קרה הדבר. בעלתי אותה בגלל בחילתי ובזוי כלפיה. שתקנו בתוך אש־האהבים. היה לי הרושם שעיניה הכולטות של מלינה מביטות אלי בתרועות נצחון בזמן שעברתי בזיעת־אפי על בטנה הרכה. ראתה בי עבד העושה את רצונה. מצדי עשיתי את חפצי מתוך ידיעה שאתה לא יקרה הדבר שוב.

בתוך כך חשבתי על עלמתי, נסיכת־חלומותי—הבחורה על המגדל למעלה. משער אני—הגג היה יותר רחוק מכדי לראות—כי שדיה קטנים. לא כדי לצאת בתרועות־נצחון. היא מתגעגעת לחיבוקי. אפשר שענווה היא מטבעה ומבקשת רק להתמסר בידי. לעומתה הייתי איש חזק ולא עבד בעל־כרחי.

שוב מצאתי נושא משותף עם מלינה. אמרתי משהו—כבר אינני זוכר איך הגעתי לנושא הזה—על רגש אמהי אציל אצל הציפורים המחממות בהקרבה עצמית את הביצים. מלינה פרצה בצחוק מגונה: "אתה ילדותי! הקרבה אצילה—דבר כזה אינו קיים אפילו אצל בן־אדם! בזמן הדגירה סובלות הציפורים כאבים מדלקות־עור ויושבות על הביצים הקרירות כדי להקל מן הכאבים. הכל נעשה מטעמים אנוכיים". אפשר שדעתה הצינית קרובה לאמת. לא רצייתי לדעת זאת. ברחתי בלי לומר לה שלום. היא נמאסה עלי. רצייתי לברוח אל נסיכת־חלומותי, שלבטח יש לה נשמה פיוטית. רק נשמה פיוטית יכולה היתה לגור במגדל.

היא נמצאת, במגדל שראיתי מחלוני. מעל לעליית־הגג היה מקום קטן בו החזיקו את הנערה, שהיא ודאי נסיכה מקסימה. אני מוכרח לשחררה. עליית־הגג לא היתה לשם קישוט בלבד, היא היתה גם חומה כדי להקשות על שיחרור הנסיכה. בגלל המרחק לא יכולתי לראות זאת, אבל בטוח אני שהמגדל בו כלאוה היה משנהב. מובן שלא יכולתי לשתף את אטל במחשבותי; היא היתה לוועגת לי. לא היה איכפת לי אם עלמתי באמת בתולה. אין זה חשוב כלל. לא היה לי ספק שהיא יפה ועדינה כרקפת. לעתים קרובות הסתכלתי במגדל והרגשתי בה. נדמה היה לי שהיתה קרינת־זהב בפניה. בטוח אני שדרקון נורא שומר עליה. לא פעם תפסה אותי אטל כשאני מסמיק ומסתכל במגדל וגערה בי. אך לי לא היה שום ספק כי נסיכתי נחמדה הרבה יותר ממלינה.

פעם ניסיתי להגיע אל נסיכת המגדל כדי לשחררה. המגדל היה גבוה מאד, ובכל־זאת ניסיתי לעלות במדרגות הכבדות. כפי ששיערתי, היה שם דרקון שחסם את הדרך. היתה לו צורה של שומרת־בית שמנה, מפיצה אדי־שום. בעד כל נסיעה באחת המעליות גבתה עשיריה. היא לא הניחה לי להיכנס לחדר־המדרגות. החלטתי להעז ולעלות שנית. זה יהיה עונש מתאים על יהירותה של מלינה. כך ביקשתי להשפיל את גאוותה כביכול, בלכתי ישר מזרועותיה אל בחירת לבי. מטבעי הריני נוח כארנבת. אני מתעב כל תקיפות. אך להיטוטי אחר עלמת־המגדל הזקיקה אותי לאמצעים בלתי־רגילים. מצאתי בגן עלייד הבית פיסת צינור־מים, ובכלי־נשק זה ניגשתי למגדל. בזמן שהתגלגלה לקראתי הדמות התמוהה של הדרקון ותקפתני בגזי־הרעל שלה, חבטתי—טרח!—על גולגלתה הלא־סרוקה. אהבתי הגבירה את כוחותי—הדרקון שכב נטול־הכרה בפרוודור הבית ואני התחלתי את עלייתי ברגל.

בתחילה דילגתי על שתי מדרגות בבת־אחת, מנצחו הגאה של הדרקון. נשימתי פסקה בזמן ששמעתי מלמטה נביחה כעוסה. הדרקונית התאוששה וצעקה צעקות לא־אנוש. הבאתי את המעלית אל קומתי ועליתי לקומה החמש־עשרה, שלא היתה מטרתה. אך עשיתי זאת שלא לגלות את תכניתי האמיתית, לא לסכן את פעולת השיחרור. בקומה החמש־עשרה היה מכשול חדש. על נסיכת־המגדל שמרו, כנראה, שדי הגהינום או קלגסי הדרקון. הפעם דמו לשני סינים שיפורים, כי אין הגהינום מגלה את פרצופו האמיתי. הם תפסוני באופן ידידותי וניסו לשכנע אותי לשתות אתם ג'ין. היה זה

משקה ממין משובח. בכל-זאת, בכוח ובערמה, נחלצתי מידיהם ועליתי במדרגות. אל נסיכתי! הסינים העליונים רצו אחרי, כנראה בכוונות טובות. לא היתה בי רוח כשהגעתי לחדר על המגדל. מן החדר נשמעו חלילים מתוך טראנוויסטר שניגנו "לעולם לא ביום-ראשון". בפחד דפקתי על הדלת, בית-רעו מכפי שרציתי.

בא הרגע הגדול! עלמת-המגדל ביקשתני להיפנס, כאילו חיפתה לי. בטרם תספיק לסגור את הדלת נדחפו הסינים אחרי פנימה, ומן המעלות פרץ הדרקון שואף-הנקם, ואחריו שוטר מפיל-אימה. החדר במגדל היה מלא. השוטר השתדל לפעול באופן רשמי, אבל אני רציתי להתחיל בשיחרור הקרבן, למרות כל המכשולים. לא שמת לי לב לשוטר הנבהל והבטתי על נסיכת-חלומתי ולא האמנתי למראה-עיני. מוצאה היה ודאי מגזע ותיק מאד כי שערותיה האדמוניות היו שחורות ולבנות ליד שרשיהן. האצילים משונים הם לעתים קרובות. בעיניה היתה פזילה ניכרת, שפמה היה עדין, ובנוסף רצון טוב אפשר היה לומר שהוא פיקנטי.

בתנועות הלחיים השתדלה הגברת לשמור על הסדר בפיה. אהבתי אליה סרה והשאירה מקום ליראת-כבוד. נשמתי הפצועה זבה דם. למדתי לדעת שלא התופעות חשובות כי אם מחשבותינן.

לא רק נשמתי זבה דם. בעלותי במדרגות נפלתי וברגע זה חשתי כאב חזק ברגלי. בלי להתחשב בקהל הרב, הפשלתי מיכנס אחד והכל נשאו עיניהם וראו פצע מתחת לברך. הנסיכה הטובה בכבודה-ובעצמה הואילה להטיף מי-חמצן על פצעי. אי-ככה תמו חלומותי, אך עדיין לא הייתי ער-בתכלית כאשר, לתמהון כל הנוכחים, פלטתי את השאלה:

"הגידי לי בטובך, הוד-מעלתך, למה יושבות הציפרים ודוגרות ודוגרות בסבלנות את הביצים בחום גופן? בהפסקות קצובות קמות הציפרים ומשנות את סדר הביצים, כדי שיהיה חום שווה לכולן. למה הן עושות זאת, הוד-מעלתך?"

העלמה, שפתע סר הכישוף מעליה, הקשיבה לי בפה פעור. הדרקונית לא הבינה מאומה וכמעט התעלפה. הסינים, שעד כה פחדו מפני השוטר ודיקלמו מדברי מאו, רצו עכשיו לתמוך בשומרת-הבית והציעו לה ג'ין מן הבקבוק. בהכרת-טובה נענתה להם הדרקונית ברוב חסדה.

הוד-מעלתה אמרה: "האם תואיל, אדוני, לחזור על השאלה, בבקשה?"

קולה, רך ועדין, הוכיח כי לא צחקה לי. היא באמת לא הבינה את שאלתי, וגם רצתה להאריך את המאורע הנפלא. חבל שהשוטר לא היה בעד בקשתה; הוא דיבר רשמית בהתאם לתקנות. הקדחת את תבשילי. היה זה עסק ביש.

אטל תגיד: "צריך להודות בעובדות קיימות ואסור לרחף באוויר. לו היה מוח בקדקדך, היית כורת ברית עם מלינה".

שטויות! למרות הכל עשיתי בחכמה. רגשותי היו נתונים לנסיכה. לבי אינו נתון למלינה שופעת-החזה ולא לאשה השפמנית, הגרה במקרה בעליית-הגג. אמת הוא מה שחלמתי ולא מה שמצאתי. אפילו ימצאו הבריות רק לועות של הרי-געש כבויים, בכל-זאת יעלו שוב ושוב לחפש את יפי חלומותיהם.